

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 21, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:906](#) 21-06-2022

Faillissementsfraude en verjaring.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:896](#) 21-06-2022

Verbeurdverklaring van een pistool.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:887](#) 21-06-2022

Mag de beklagrechter de beslissing van de officier van justitie tot voorlopige terbeschikkingstelling toetsen? En moet een verzoek om onmiddellijke overdracht van het bewijsmateriaal worden gedaan in een (aanvullend) EOB?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:912](#) 21-06-2022

Herziening. Medeverdachten niet veroordeeld.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:844](#) 21-06-2022

Beginpunt redelijke termijn (art. 6 EVRM).

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:877](#) 21-06-2022

Aanhoudingsverzoek niet-gemachtigde raadsman ter terechtzitting

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:884](#) 21-06-2022

Heeft de rechtbank de juiste maatstaf toegepast door enerzijds te verwijzen naar artikel 552b Sv en artikel 33a lid 2 onder a Sr en anderzijds te overwegen dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat strafrechter geldbedragen verbeurd zal verklaren?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:880](#) 21-06-2022

Heeft de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf toegepast?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:845](#) 21-06-2022

Heeft de rechtbank door te overwegen dat zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat strafrechter een schadevergoedingsmaatregel oplegt, de juiste maatstaf toegepast?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:898](#) 21-06-2022

Een situatie als bedoeld in artikel 94 Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:909](#) 21-06-2022

Volstaat als volmacht tot het instellen van cassatie een e-mail van advocaat met

(afbeelding van) handtekening aan griffiemedewerker?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:843 14-06-2022

Is de uitleveringsrechter bevoegd te oordelen over beroep op uitspraak van HvJ EU in zaak Raugevicius?

RECHTSPRAAK

Volstaat als volmacht tot het instellen van cassatie een e-mail van advocaat met (afbeelding van) handtekening aan griffiemedewerker?

Volstaat als volmacht tot het instellen van cassatie een e-mail van advocaat met (afbeelding van) handtekening aan griffiemedewerker?

Een door de verdachte of betrokkene bepaaldelijk gevolmachtigde advocaat kan op de wijze van artikel 450 lid 3 Sv beroep in cassatie instellen door middel van het verlenen van een daartoe strekkende schriftelijke bijzondere volmacht aan een griffiemedewerker. In HR 22 november 2016, ECLI:NL:HR:2016:2654, heeft de Hoge Raad overwogen dat een als bijlage bij een e-mail gevoegde brief, inhoudende een schriftelijke volmacht waarmee een advocaat een griffiemedewerker machtigt om namens de verdachte of betrokkene een rechtsmiddel aan te wenden, moet worden aangemerkt als zo'n schriftelijke volmacht, mits:

(i) het e-mailbericht, met bijlage, is verzonden naar een e-mailadres dat door het gerecht is aangewezen voor communicatie met de griffiemedewerkers inzake de aanwending van rechtsmiddelen in strafzaken en

(ii) de schriftelijke volmacht voldoet aan de in HR 22 december 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ7810, geformuleerde eisen.

In dat arrest van 22 november 2016 heeft de Hoge Raad verder overwogen dat een e-mailbericht (zonder volmacht in een bijlage) niet een schriftelijke volmacht is als bedoeld in artikel 450 lid 3 Sv. De onderhavige zaak kenmerkt zich echter hierdoor, dat de volmacht in het e-mailbericht van de advocaat beantwoordt aan de daaraan te stellen eisen bedoeld onder 2.3 onder (ii), en is voorzien van ondertekening door de advocaat. De enkele omstandigheid dat die inhoud niet is opgenomen in een bijlage bij het e-mailbericht aan de griffiemedewerker maar in het e-mailbericht zelf, geeft onvoldoende grond de verdachte niet-ontvankelijk te verklaren in het cassatieberoep.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rolzitting van 6 september 2022 en houdt iedere

verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:909

Zaaknummer: 21/02600

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: A. Boumanjal

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een situatie als bedoeld in artikel 94 Sv?

Een situatie als bedoeld in artikel 94 Sv?

Het cassatiemiddel komt op tegen het oordeel van de rechtbank dat zich met betrekking tot het in beslag genomen voorwerp – een aan de klaagster toebehorende personenauto van het merk Audi – de situatie van artikel 94a lid 4 Sv voordoet.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel moet worden vooropgesteld dat de rechter in een geval waarin op grond van artikel 94a Sv beslag is gelegd en een derde in een beklagprocedure op de voet van artikel 552a Sv om teruggave verzoekt, als maatstaf moet aanleggen of buiten redelijke twijfel staat dat die derde als eigenaar van dat in beslag genomen voorwerp moet worden aangemerkt. De rechter moet daarvan in zijn beslissing blijk geven. Als die derde als eigenaar wordt aangemerkt zal de rechter ook moeten onderzoeken, en daarvan blijk moeten geven, of zich de situatie van artikel 94a lid 4 of 5 Sv voordoet (vgl. HR 20 november 2018, ECLI:NL:HR:2018:2144).

De rechtbank heeft onder meer het volgende vastgesteld. De klaagster maakt haar bedrijf van het verhuren dan wel leasen van auto's. Zij is eigenaar van de onder betrokkene in beslag genomen Audi, die door [A] B.V. van haar is geleased. Dat leasen van de Audi liep via een autodealer, waarbij de klaagster (na inruil van een andere auto) op verzoek van betrokkene 2 de Audi heeft gekocht bij die dealer. Betrokkene 2 heeft daarbij een aanbetaling van € 84.102,90 gedaan aan de dealer ten behoeve van de klaagster.

De rechtbank heeft blijkens de hiervoor weergegeven overwegingen geoordeeld dat zich de situatie van artikel 94a lid 4 Sv voordoet. Dat oordeel is niet toereikend gemotiveerd. Uit de door de rechtbank in aanmerking genomen feiten en omstandigheden – onder meer inhoudende dat het bedrag van de aanbetaling 'opvallend hoog' was en dat een 'reële kans' bestaat dat de klaagster niet de verplichtingen voortkomend uit de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme heeft nageleefd bij de totstandkoming van de overeenkomst betreffende de Audi – volgt namelijk niet zonder meer dat er voldoende aanwijzingen bestaan dat voorwerpen geheel of ten dele aan de klaagster zijn gaan toebehoren met het kennelijke doel de uitwinning van voorwerpen te bemoeilijken of te verhinderen, en

de klaagster dit wist of redelijkerwijze kon vermoeden.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Oost-Brabant, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:898

Zaaknummer: 21/04003

Rechters: V. van den Brink, C. Caminada en A.L.J. van Strien

Advocaten: A.B.E. van Kan

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft de rechtbank door te overwegen dat zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat strafrechter een schadevergoedingsmaatregel oplegt, de juiste maatstaf toegepast?

Heeft de rechtbank door te overwegen dat zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat strafrechter een schadevergoedingsmaatregel oplegt, de juiste maatstaf toegepast?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

Bij de beoordeling van de klacht moet worden vooropgesteld dat de rechter in een geval waarin op grond van artikel 94a Sv beslag is gelegd en een derde in een beklagprocedure op de voet van artikel 552a Sv om teruggave verzoekt, als maatstaf moet aanleggen of buiten redelijke twijfel staat dat die derde als eigenaar van dat in beslag genomen voorwerp moet worden aangemerkt. De rechter moet daarvan in zijn beslissing blijk geven. Als die derde als eigenaar wordt aangemerkt zal de rechter ook moeten onderzoeken, en daarvan blijk moeten geven, of zich de situatie van artikel 94a lid 4 of 5 Sv voordoet. (Vgl. HR 20 november 2018, ECLI:NL:HR:2018:2144.) Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt niet dat zij deze maatstaven heeft aangelegd bij de beoordeling van het klaagschrift. Dit betekent dat haar beschikking ontoereikend is gemotiveerd.

De klacht is gegrond. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is. De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Noord-Holland, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:845

Zaaknummer: 21/02551

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en M. Kuijer

Advocaten: T.E. Korff

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf toegepast?

Heeft de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf toegepast?

Het cassatiemiddel klaagt dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

Zoals in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.5 en 3.6 is weergegeven, geldt bij de beoordeling van een klaagschrift tegen een beslag op grond van artikel 94 Sv een andere maatstaf dan bij een beslag op grond van artikel 94a Sv. De rechtbank heeft niet vastgesteld op welke wettelijke bepaling(en) het beslag berust. In haar beschikking heeft de rechtbank ook niet (een van) de toepasselijke maatstaven weergegeven. Uit de stukken blijkt de wettelijke grondslag van het beslag ook niet. Daarom kan in cassatie niet worden getoetst of door de rechtbank de juiste maatstaf is gehanteerd. Dit betekent dat de beschikking van de rechtbank ontoereikend is gemotiveerd. Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Noord-Holland, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:880

Zaaknummer: 21/02417

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claasens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: C.M. Peeperkorn

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft de rechtbank de juiste maatstaf toegepast door enerzijds te verwijzen naar artikel 552b Sv en artikel 33a lid 2 onder a Sr en anderzijds te overwegen dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat strafrechter geldbedragen verbeurd zal verklaren?

Heeft de rechtbank de juiste maatstaf toegepast door enerzijds te verwijzen naar artikel 552b Sv en artikel 33a lid 2 onder a Sr en anderzijds te overwegen dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat strafrechter geldbedragen verbeurd zal verklaren?

De cassatiemiddelen klagen over de motivering van de beslissing van de rechtbank op het klaagschrift.

De rechtbank heeft overwogen dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de in beslag genomen geldbedragen zal verbeurdverklaren, omdat er ‘vragen rijzen omtrent het eigendom en de herkomst’ van de geldbedragen en de klaagster zelf verdachte is. Daarmee heeft de rechtbank miskend dat de betreffende geldbedragen al onherroepelijk door de politierechter zijn verbeurdverklaard en dat het in de beklagprocedure van artikel 552b Sv gaat om de beoordeling of de klager of klaagster kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 552b lid 1 Sv en, zo ja, of – mede gelet op artikel 33a lid 2 aanhef en onder a Sr – grond bestaat voor herroeping van die verbeurdverklaring. De ongegrondverklaring van het beklag is daarom ontoereikend gemotiveerd. De cassatiemiddelen klagen daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:884

Zaaknummer: 21/03140

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claasens

Advocaten: A.A.G. Balkenende

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek niet-gemachtigde raadsman ter terechtzitting

Aanhoudingsverzoek niet-gemachtigde raadsman ter terechtzitting

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Het hof heeft het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting omdat de raadsman geen contact heeft kunnen krijgen met de verdachte en hij mogelijk geen weet heeft van de zitting, afgewezen op de grond dat sprake is van een rechtsgeldige betekening en dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn om te verwachten dat de raadsman de verdachte na aanhouding wel zal bereiken. Nu het hof niet heeft vastgesteld dat de oproeping in hoger beroep aan de verdachte in persoon is uitgereikt of dat de verdachte anderszins op de hoogte is geraakt van de datum van de zitting, had het hof een afweging moeten maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting betrokken belangen. Het hof heeft er echter niet blijk van gegeven die afweging te hebben gemaakt. Het hof heeft daarom de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:877

Zaaknummer: 21/00568

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J. Sietsma

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beginpunt redelijke termijn (art. 6 EVRM).

Beginpunt redelijke termijn (art. 6 EVRM).

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat als beginpunt van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM niet te gelden heeft de datum van het eerste verhoor van de verdachte door de politie, maar de betekening van de dagvaarding om ter terechtzitting van de politierechter te verschijnen.

Gelet op wat namens de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd is het oordeel van het hof dat het politieverhoor waar de verdachte een bekennende verklaring heeft afgelegd niet heeft te gelden als een handeling waaraan de verdachte in redelijkheid de verwachting kan ontleenen dat tegen hem ter zake van een bepaald strafbaar feit door het openbaar ministerie een strafvervolging zal worden ingesteld, niet zonder meer begrijpelijk. Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad kan de zaak zelf afdoen. De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis; vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze 114 uren, subsidiair 57 dagen hechtenis, belopen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:844

Zaaknummer: 21/00850

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M. Kuijer

Advocaten: D.L.A.M. Pluijmakers

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Herziening. Medeverdachten niet veroordeeld.***Herziening. Medeverdachten niet veroordeeld.***

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, volgens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv alleen dienen een met stukken onderbouwd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat de medeverdachten van de aanvrager betrokken waren bij de poging tot afdreiging waarvoor alleen de aanvrager is veroordeeld. Ook wanneer dit feitelijk juist zou zijn, zou dat hooguit kunnen leiden tot bijvoorbeeld het oordeel dat de aanvrager het feit tezamen en in vereniging met anderen heeft gepleegd, maar niet tot een van de hiervoor onder 3.1 genoemde beslissingen. Voor zover de aanvraag betoogt dat het hof aan de aanvrager een lagere straf zou hebben opgelegd indien het met de betrokkenheid van de medeverdachten bekend was geweest, kan de aanvraag – nog daargelaten dat het hof bekend is geweest met de inhoud van de stukken die ten grondslag zijn gelegd aan de aanvraag – al niet slagen omdat onder ‘een minder zware strafbepaling’ in de zin van artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv moet worden verstaan een strafbepaling die een minder zware straf bedreigt. De oplegging door de rechter van een andere (minder zware) sanctie of het achterwege laten van de oplegging van een sanctie valt daar niet onder.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond. De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:912

Zaaknummer: 22/00926

Rechters: J. de Hullu, A.E.M. Röttgering en M. Kuijer

Advocaten: Mahovic, R. R. Mahovic

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Mag de beklagrechter de beslissing van de officier van justitie tot voorlopige terbeschikkingstelling toetsen? En moet een verzoek om onmiddellijke overdracht van het bewijsmateriaal worden gedaan in een (aanvullend) EOB?

Mag de beklagrechter de beslissing van de officier van justitie tot voorlopige terbeschikkingstelling toetsen? En moet een verzoek om onmiddellijke overdracht van het bewijsmateriaal worden gedaan in een (aanvullend) EOB?

De eerste twee cassatiemiddelen

Het eerste cassatiemiddel klaagt over het onthouden door de rechtbank van de kennisneming van een gedeelte van het Europees onderzoeksbevel (hierna: EOB) aan de klaagster. Het tweede cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door de rechtbank van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak. De cassatiemiddelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De Hoge Raad is in zijn beschikking van 22 april 2022, ECLI:NL:HR:2022:653 ingegaan op de geheimhouding die wordt voorgeschreven door Richtlijn 2014/41/EU van het Europees Parlement en de Raad van 3 april 2014 betreffende het Europees onderzoeksbevel in strafzaken (*PbEU* 2014, L 130/1; hierna: Richtlijn 2014/41/EU).

De raadsman van de klaagster heeft aangevoerd dat de officier van justitie van het EOB uitsluitend de onderdelen A tot en met F, tezamen met het doorzoekingsbevel van de Roemeense autoriteiten en het proces-verbaal van doorzoeking, aan de klaagster ter beschikking heeft gesteld. De raadsman heeft de rechtbank verzocht de behandeling van het klaagschrift aan te houden en de officier van justitie te bevelen om aan de uitvaardigende autoriteit de vraag voor te leggen of er concrete bezwaren bestaan tegen kennisneming door de klaagster van – zo begrijpt de Hoge Raad – het gehele EOB. De rechtbank heeft overwogen dat zij het gehele EOB heeft ontvangen en dat zij geen belang ziet bij de door de raadsman verzochte aanhouding.

In de overwegingen van de rechtbank ligt als oordeel besloten dat het belang van het onderzoek ernstig wordt geschaad als de klaagster en/of haar raadsman kennis kunnen nemen van het gehele EOB, zodat de kennisneming van het EOB in zoverre op grond van artikel 23 lid 6 Sv hun moet worden onthouden, en dat geen noodzaak bestaat om het openbaar ministerie op te dragen aan de uitvaardigende autoriteit de vraag voor te leggen of er concrete bezwaren bestaan tegen kennisneming door de klaagster van het gehele EOB. Die oordelen geven, gelet op wat de Hoge Raad in zijn hiervoor genoemde beschikking van 22 april heeft overwogen, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Mede gelet op de mededeling van de officier van justitie dat hij het verzoek van de raadsman tot kennisneming van het EOB heeft voorgelegd aan de Roemeense autoriteiten, die daarop alleen toestemming hebben gegeven voor het verstrekken van de onderdelen A tot en met F, zijn die oordelen – ook in het licht van wat de raadsman in raadkamer heeft aangevoerd – evenmin onbegrijpelijk.

De cassatiemiddelen falen.

Het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat is voldaan aan de voorwaarden voor de voorlopige terbeschikkingstelling van het bewijsmateriaal als bedoeld in artikel 5.4.9 lid 3 Sv.

Op grond van artikel 5.4.9 lid 1 Sv stelt de officier van justitie de resultaten van de uitvoering van het EOB zo spoedig mogelijk ter beschikking aan de uitvaardigende autoriteit. Als overeenkomstig artikel 5.4.10 lid 1 Sv in verbinding met artikel 552a Sv een klaagschrift is ingediend of nog kan worden ingediend, vindt de overdracht van de resultaten echter pas plaats nadat onherroepelijk op het ingediende klaagschrift is beslist. In afwijking daarvan kan de officier van justitie op grond van artikel 5.4.9 lid 3 Sv – en in lijn met artikel 13 lid 2 Richtlijn 2014/41/EU – het ter uitvoering van het EOB vergaarde bewijsmateriaal aan de uitvaardigende autoriteit voorlopig ter beschikking stellen. De voorlopige terbeschikkingstelling is toegelaten (i) als de uitvaardigende autoriteit voldoende heeft gemotiveerd dat een onmiddellijke overdracht essentieel is voor het goede verloop van het onderzoek of voor de bescherming van de individuele rechten, en (ii) indien en voor zover deze overdracht geen ernstige en onomkeerbare schade toebrengt aan de belangen van de belanghebbende. In geval van voorlopige terbeschikkingstelling verbindt de officier van justitie daaraan de voorwaarden dat het Nederlandse recht onverkort blijft gelden ten aanzien van de overhandigde resultaten en dat het gebruik daarvan als bewijsmiddel pas mogelijk is nadat deze resultaten definitief ter beschikking worden gesteld.

De betrokkene bij wie ter uitvoering van een EOB voorwerpen in beslag zijn genomen, kan op

grond van artikel 5.4.10 lid 1 Sv in verbinding met artikel 552a Sv een klaagschrift indienen. In deze klaagschriftprocedure staat ter beoordeling aan de rechter of zich – gelet op artikelen 5.4.3, 5.4.4 en 5.4.6 Sv – een grond voordoet voor het weigeren van de erkenning of de uitvoering van het EOB, dan wel voor uitstel van de erkenning of de uitvoering van het EOB. Daarnaast kan de rechter in voorkomende gevallen ook beoordelen of de bevoegdheid waarmee uitvoering is gegeven aan het EOB rechtmatig is toegepast, waarbij de rechter zich moet beperken tot een onderzoek naar de formaliteiten waaraan de inbeslagneming moet voldoen. Verder staat in de klaagschriftprocedure ter beoordeling of de in beslag genomen voorwerpen het bewijsmateriaal betreffen waarop het EOB betrekking heeft en dat de uitvaardigende autoriteit met dat bevel beoogt te verkrijgen. (Vgl. HR 21 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1940, r.o. 4.2.2 en 4.2.3.)

Bij de beoordeling van het klaagschrift als bedoeld in artikel 5.4.10 lid 1 Sv in verbinding met artikel 552a Sv staat niet ter beoordeling van de rechter of de officier van justitie in voorkomende gevallen terecht toepassing heeft gegeven aan zijn bevoegdheid om op grond van artikel 5.4.9 lid 3 Sv het vergaarde bewijsmateriaal voorlopig ter beschikking te stellen aan de uitvaardigende autoriteit. Dat berust, mede gelet op de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis, op het volgende. De regeling van artikel 5.4.9 Sv strekt ertoe zoveel mogelijk te voorkomen dat de overdracht van de resultaten van de uitvoering van het EOB feitelijk al heeft plaatsgevonden, wanneer de rechter nadien oordeelt dat zich een grond voordoet voor het weigeren van de erkenning of de uitvoering van het EOB, dan wel voor uitstel van de erkenning of de uitvoering van het EOB. Een afzonderlijke toetsing door de beklagrechter van de beslissing tot voorlopige terbeschikkingstelling heeft in dat verband geen toegevoegde waarde en is daarom niet noodzakelijk. Als de rechter het beklag ongegrond verklaart, doet zich immers niet de situatie voor dat er strijd bestaat tussen de voorlopige terbeschikkingstelling door de officier van justitie en de latere beslissing van de rechter over het EOB. In het geval dat de rechter het beklag wel gegrond verklaart, heeft dat oordeel al tot gevolg dat de officier van justitie, indien en voor zover hij toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in artikel 5.4.9 lid 3 Sv, de uitvaardigende autoriteit moet verzoeken – in overeenstemming met de in artikel 5.4.9 lid 3 Sv genoemde voorwaarden – de terbeschikkingstelling te beschouwen als niet te hebben plaatsgevonden, de overgedragen resultaten niet (verder) te gebruiken en de betreffende voorwerpen te retourneren, dan wel de betreffende gegevens te vernietigen.

Het cassatiemiddel stuit hierop af.

Opmerking verdient nog het volgende. In de toelichting op het cassatiemiddel wordt het standpunt ingenomen dat aan een verzoek van de uitvaardigende autoriteit om onmiddellijke overdracht van het bewijsmateriaal als bedoeld in artikel 5.4.9 lid 3 Sv uitsluitend gevolg mag

worden gegeven als dat verzoek in het EOB of een aanvullend EOB is opgenomen. Die opvatting is echter niet juist, omdat deze geen steun vindt in de tekst van artikel 5.4.9 lid 3 Sv en daarnaast niet verenigbaar is met de door Richtlijn 2014/41/EU beoogde snelle en doeltreffende samenwerking in strafzaken. Ook de tekst van artikel 13 lid 2 Richtlijn 2014/41/EU dwingt niet tot het aannemen van een dergelijke beperking.

De beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:887

Zaaknummer: 22/00205

Rechters: E.S.G.N.A.I. van de Griend, M.J. Borgers en J. de Hullu

Advocaten: Bruijn, V.J.C. de V.J.C. de Bruijn en I.S.L.M. van Rijckevorsel

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Verbeurdverklaring van een pistool.

Verbeurdverklaring van een pistool.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie zedendelicten zijn bewezen verklaard, over de onttrekking aan het verkeer van een pistool en klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat dit pistool aan de verdachte toebehoort.

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 6 oktober 2020 houdt, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, in dat de verdachte verklaart:

‘Ik wil wat zeggen over het pistool. Dat is ten onrechte toegeschreven aan mij.

De voorzitter deelt mede dat het hof in het procesdossier heeft gelezen dat het pistool aan betrokkene zou toebehoren.

De verdachte verklaart:

Het pistool had niet aan mijn dossier toegevoegd mogen worden. Het lag in de kamer van betrokkene, in een afgesloten ruimte.

Het hof heeft de onttrekking aan het verkeer bevolen van het in de klacht bedoelde pistool en daartoe overwogen dat het in de woning van de verdachte in beslag genomen pistool, vatbaar is voor onttrekking aan het verkeer, nu dit bij gelegenheid van het onderzoek naar het door de verdachte begane misdrijf werd aangetroffen en dit van zodanige aard is dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met het algemeen belang en de wet.’

De Hoge Raad haalt artikel 36d Sr aan en overweegt dat het hof bij de beslissing tot onttrekking aan het verkeer van het pistool klaarblijkelijk toepassing heeft gegeven aan genoemde bepaling. De Hoge Raad oordeelt dat het kennelijke oordeel van het hof dat het pistool aan de verdachte toebehoort, echter, mede in het licht van het verhandelde op de terechtzitting, niet begrijpelijk is.

J.H.J. Verbaan, juni 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:896

Zaaknummer: 20/03378

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en C. Caminada

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 36d Sr

RECHTSPRAAK

Faillissementsfraude en verjaring.

Faillissementsfraude en verjaring.

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie faillissementsfraude, onttrekking aan beslag, medeplegen aanwezig hebben hennep en schuldwitwassen, is bewezen verklaard, dat het bewezen verklaarde, voor zover inhoudende dat is gehandeld ‘ter bedrieglijke verkorting van de rechten der schuldeisers van de rechtspersoon’, niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid, althans dat die bewezenverklaring – mede in het licht van het door de verdediging in hoger beroep gevoerde verweer dat geen sprake is geweest van opzet op verkorting van de rechten van de schuldeisers – ontoereikend is gemotiveerd en dat het impliciet subsidiair ten laste gelegde schuldwitwassen ten tijde van het arrest van het hof was verjaard.

Ten aanzien van laatstgenoemde klacht heeft het hof bewezen verklaard dat ‘zij op 18 augustus 2006, in Nederland, 375.000 euro heeft overgedragen, immers heeft verdachte dat geldbedrag van het bedrijf ING Bank N.V. verkregen en via de notaris laten overmaken naar het bedrijf [F] ter afbetaling van een lening met betrekking tot de woning, terwijl zij redelijkerwijs had moeten vermoeden, dat bovenomschreven voorwerp – onmiddellijk – afkomstig was uit enig misdrijf’. De Hoge Raad overweegt dat uit deze bewezenverklaring volgt dat het hof de verdachte vrijgesproken heeft van het impliciet primair ten laste gelegde (opzet)witwassen in de zin van artikel 420bis Sr. De Hoge Raad overweegt dat het (impliciet) subsidiair ten laste gelegde (medeplegen van) schuldwitwassen strafbaar is gesteld in artikel 420quater Sr. Op schuldwitwassen was tot de inwerkingtreding per 1 januari 2015 van de Wet verruiming mogelijkheden bestrijding financieel-economische criminaliteit (*Stb.* 2014, 445), een gevangenisstraf van een jaar gesteld. Sinds 1 januari 2015 is op dat misdrijf een gevangenisstraf van twee jaren gesteld. De Hoge Raad overweegt dat het subsidiair ten laste gelegde feit volgens de tenlastelegging is begaan op of omstreeks 18 augustus 2006, althans in augustus 2006, in elk geval in de periode van 18 augustus 2006 tot 5 maart 2014. Het hof heeft het subsidiair ten laste gelegde bewezen verklaard, met dien verstande dat het feit is begaan op 18 augustus 2006, en heeft het bewezen verklaarde gekwalificeerd als ‘schuldwitwassen’.

Op grond van artikel 70 aanhef en onder 2° Sr juncto artikel 72 lid 2 Sr belooft de verjaringstermijn wat betreft het ten laste gelegde en door het hof bewezen verklaarde schuldwitwassen ten hoogste tweemaal zes jaren. De Hoge Raad oordeelt dat daaruit voortvloeit dat het openbaar ministerie ten tijde van het arrest van het hof van 1 juli 2020 ter zake van dit feit, voor zover het betreft de periode vóór 1 juli 2008, niet-ontvankelijk was.

Ten aanzien van eerstgenoemde klacht heeft het hof ten aanzien van de bewezenverklaring verder overwogen dat het door verdachte gevoerde verweer strekkende tot vrijspraak van het ten laste gelegde onder 1 primair sub C, 2, 5 en 6 wordt weersproken door de gebezigde bewijsmiddelen. Het hof heeft geen reden om aan de juistheid en betrouwbaarheid van de inhoud van die bewijsmiddelen te twijfelen. Ten aanzien van feit 1 primair sub C vindt het hof in het bijzonder nog van belang dat verdachte als bestuurder qualitate qua verantwoordelijk was voor het voeren van een deugdelijke boekhouding. Uit het dossier komt bovendien naar voren dat zij zich ook met administratieve werkzaamheden binnen het bedrijf bezighield. De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging toegesneden is op artikel 343 (oud) Sr en dat daarom moet worden aangenomen dat de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende woorden ‘ter bedrieglijke verkorting van de rechten van haar schuldeisers’ gebruikt zijn in de betekenis die deze woorden hebben in die bepaling. De in artikel 343 (oud) Sr gebezigde bewoordingen ‘ter bedrieglijke verkorting van de rechten der schuldeisers’ brengen tot uitdrukking dat de verdachte het opzet moet hebben gehad op de verkorting van de rechten van de schuldeisers, dat voorwaardelijk opzet in dat verband voldoende is en dat derhalve voor het bewijs van het opzet ten minste is vereist dat de handeling van de verdachte de aanmerkelijke kans op verkorting van de rechten van de schuldeisers heeft doen ontstaan (vgl. ECLI:NL:HR:2010:BI4691). De Hoge Raad oordeelt, aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte heeft gehandeld ‘ter bedrieglijke verkorting van de rechten van haar schuldeisers’ niet (zonder meer) uit de door het hof gebruikte bewijsvoering kan volgen, dat de uitspraak niet naar de eis de wet met redenen omkleed. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het niet of onvoldoende voeren van een administratie niet zonder meer de aanmerkelijke kans op verkorting van de rechten van schuldeisers doet ontstaan en de bewijsvoering voorts de mogelijkheid openlaat dat de verdachte – indien van een dergelijke aanmerkelijke kans sprake zou zijn geweest – zich van die aanmerkelijke kans niet bewust is geweest.

J.H.J. Verbaan, juni 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:906

Zaaknummer: 20/02083

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en C. Caminada

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 323 (oud) Sr en 70 Sr

RECHTSPRAAK

Is de uitleveringsrechter bevoegd te oordelen over beroep op uitspraak van HvJ EU in zaak Raugevicius?

Is de uitleveringsrechter bevoegd te oordelen over beroep op uitspraak van HvJ EU in zaak Raugevicius?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de rechtbank bij de beoordeling van het uitleveringsverzoek de bevoegdheidsverdeling tussen de rechter en de Minister van Justitie en Veiligheid (hierna: de minister) heeft miskend.

In zijn arrest van 1 november 2019, ECLI:NL:HR:2019:1690, heeft de civiele kamer van de Hoge Raad met betrekking tot de vraag welke verplichtingen de Staat heeft indien aan hem door een derde land (Turkije) met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf wordt verzocht om de uitlevering van een burger van de Unie die de nationaliteit heeft van een andere lidstaat (Bulgarije), onder verwijzing naar de arresten van het Hof van Justitie in de zaken van C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898 (*Raugevicius*), C-191/16, ECLI:EU:C:2018:222 (*Pisciotti*) en C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630 (*Petruhhin*), het volgende overwogen:

‘3.3.2 Het HvJEU heeft in de arresten Petruhhin en Pisciotti uiteengezet welke verplichtingen een lidstaat van de Europese Unie heeft indien een derde land verzoekt om uitlevering met het oog op strafrechtelijke vervolging van een burger van de Unie die zich bevindt op het grondgebied van die lidstaat, maar onderdaan is van een andere lidstaat. Volgens het HvJEU volgt in dergelijke gevallen uit de vrijheid van iedere burger van de Unie om op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven (art. 21 VWEU) en het verbod van discriminatie op grond van nationaliteit (art. 18 VWEU) dat de aangezochte lidstaat de andere lidstaat op de hoogte dient te brengen van het uitleveringsverzoek, teneinde deze in de gelegenheid te stellen een Europees arrestatiebevel uit te vaardigen tot overlevering van de desbetreffende persoon met het oog op vervolging.

3.3.3 In de zaak Raugevicius is aan het HvJEU de vraag voorgelegd of hetgeen is beslist in de arresten Petruhhin en Pisciotti ook geldt in het geval waarin door een derde land aan een lidstaat van de Europese Unie met het oog op tenuitvoerlegging van een straf is verzocht om uitlevering van een burger van de Unie die zich bevindt op het grondgebied van de

aangezochte lidstaat, maar die onderdaan is van een andere lidstaat.

Volgens het HvJEU is in een dergelijk geval de aangezochte lidstaat op grond van art. 18 en 21 VWEU gehouden om te waarborgen dat de burger van de Unie die de nationaliteit heeft van een andere lidstaat, wat betreft de uitlevering op dezelfde wijze wordt behandeld als de eigen onderdanen van de betrokken lidstaat, indien hij permanent op het grondgebied van deze lidstaat verblijft. Dit betekent dat indien het nationale recht van de aangezochte lidstaat (i) zich verzet tegen uitlevering met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf van eigen onderdanen aan landen buiten de Unie en (ii) voorziet in de mogelijkheid dat een in een derde land opgelegde straf ten uitvoer wordt gelegd op het grondgebied van de aangezochte lidstaat, dit ook heeft te gelden ten aanzien van een burger van de Unie met de nationaliteit van een andere lidstaat die permanent op het grondgebied van de aangezochte lidstaat verblijft.

Indien de burger van de Unie met de nationaliteit van een andere lidstaat niet permanent op het grondgebied van de aangezochte lidstaat verblijft, wordt de kwestie van zijn uitlevering geregeld door het toepasselijke nationale of internationale recht.

De aangezochte lidstaat die overweegt een onderdaan van een andere lidstaat uit te leveren op verzoek van een derde land, moet daarbij nagaan of deze inbreuk geen afbreuk doet aan de rechten die worden gewaarborgd door het Handvest, met name art. 19 daarvan.

(...)

3.3.5. Verder volgt uit het arrest *Raugevicius* dat in een geval als het onderhavige, waarin het gaat om een verzoek tot uitlevering met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf, moet worden onderzocht of de opgeëiste persoon permanent op het grondgebied van de Staat verblijft als bedoeld in dat arrest en dat, indien dat het geval is, hij wat betreft uitlevering op dezelfde wijze moet worden behandeld als de eigen onderdanen van de Staat. In dat verband is van belang dat Nederlandse onderdanen op grond van art. 4 Uitleveringswet en art. 6 van het Europees Uitleveringsverdrag niet worden uitgeleverd voor de tenuitvoerlegging van een straf en dat in plaats daarvan de opgelegde straf in Nederland ten uitvoer kan worden gelegd onder de voorwaarden, genoemd in onder meer de Wet overdracht tenuitvoerlegging strafvonnissen.'

De relevante overwegingen van het Hof van Justitie in de zaak *Raugevicius* zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 23.

Het verweer dat namens de opgeëiste persoon is gevoerd, komt erop neer dat de uitlevering ontoelaatbaar moet worden verklaard omdat (i) de opgeëiste persoon een Unieburger is die

permanent in Nederland verblijft, (ii) het arrest van het Hof van Justitie in de zaak *Raugevicius*, gelet op dit permanente verblijf, met zich brengt dat de opgeëiste persoon wat betreft uitlevering op dezelfde wijze moet worden behandeld als Nederlandse onderdanen, en (iii) daarom op grond van artikel 4 Uitleveringswet en artikel 6 EUV geen uitlevering kan plaatsvinden voor de tenuitvoerlegging van een straf. De rechtbank heeft dit verweer verworpen omdat, kort gezegd, geen sprake is van permanent verblijf van de opgeëiste persoon in Nederland.

In het oordeel van de rechtbank ligt besloten dat de rechtbank tot uitgangspunt heeft genomen dat de beslissing over de vraag of de uitlevering van de opgeëiste persoon op grond van artikel 4 Uitleveringswet en artikel 6 EUV moet worden geweigerd, moet worden genomen door de rechter die over de toelaatbaarheid van de uitlevering beslist. Dat oordeel is niet juist, omdat die beslissing is voorbehouden aan de minister (vgl. de rechtspraak van de Hoge Raad over de beoordeling of de voorwaarden zijn vervuld als omschreven in de door Nederland krachtens artikel 6 lid 1 onder b EUV afgelegde verklaring, waaronder HR 9 januari 2001, ECLI:NL:HR:2001:ZD2232). Het arrest van het Hof van Justitie in de zaak *Raugevicius*, waarop in de schriftuur een beroep wordt gedaan, heeft geen betrekking op deze bevoegdheidsverdeling en leidt daarom niet tot een andere uitkomst.

Gelet op het vorenstaande is de klacht over de bevoegdheidsverdeling waarvan de rechtbank is uitgegaan, terecht voorgesteld. Die klacht leidt echter niet tot cassatie, omdat de minister – nadat de toelaatbaarverklaring van de uitlevering door de rechtbank onherroepelijk is geworden – alsnog kan beslissen over deze vraag.

Het vorenstaande brengt met zich dat de tweede klacht van het cassatiemiddel, die betrekking heeft op het oordeel van de rechtbank over het permanente verblijf van de opgeëiste persoon, niet hoeft te worden besproken.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-06-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:843

Zaaknummer: 22/00084

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: Th.O.M. Dieben, G.A. Jansen en O.S. Pluimer

Wetsartikelen: